

CSOÓRI SÁNDOR

*Februári látomás**Nagy László halálának tizenötödik évében*

*Ki táncol a sírodon, László,
kora reggel? Zúzmarás tán még
a bokája is. A foga, a tarkója,
a másnapos ökle. Döngöli, döngöli
lábbal a bitang agyagot, mintha
a haláltéked kellene neki. Mintha az a
szíved helyén kinyíló, másik úr,
melyben kökényszem-bolygók és
ezüst zsebóra-boldak keringenek.
Csupasz ágakon és finom ködön át
bámulom csak a kis dubaj sehonnanit,
a temető parkett-táncosát: gajdol,
nyerít, csettegtet s csókokat
dobál a távokról figyelő varjúknak.*

*Még hosszú, nikotinos ujjai is
táncolnak vele a ködben. A lábra állt,
meddő giliszta – gondolom róla
megrendülve. Talán még a halálot is
irigyli tőled, s mézes, udvarló szarvoidat,
melyektől a ruganyos búsú bölgyek
teje mindig megeredt... László,
hallod te egyáltalán ezt a hajnali
dobrokolást? Ezt a gyűlölet-táncot?
A zúzmarás lábak csattogását és az indigókék
tenyerekét? Vagy csak én hallom, én,
kinek naponta megüzenik a világ végét?*